

FESTIVAL

Zomer

VAN SINT-PIETER

ZOMER 2018

17.07

PROGRAMMA
VAN DE DAG

19de eeuw

www.30cc.be

Johannes Brahms

(1833-1897)

Walsen, op. 39

1. Valse en si majeur / Wals in B-groot -
Tempo di Giusto
2. Valse en mi majeur / Wals in E-groot
3. Valse en sol dièse mineur / Wals in gis-klein
4. Valse en mi mineur / Wals in e-klein -
Poco sostenuto
5. Valse en mi majeur / Wals in E-Groot
6. Valse en do dièse majeur / Wals in Cis-groot
7. Valse en do dièse mineur / Wals in cis-klein -
Poco piu Andante
8. Valse en si bémol majeur / Wals in Bes-groot
9. Valse en ré mineur / Wals in d-klein
10. Valse en sol majeur / Wals in G-Groot
11. Valse en si mineur / Wals in b-klein
12. Valse en mi majeur / Wals in E-Groot
13. Valse en do majeur / Wals in C-Groot
14. Valse en la mineur / Wals in a-klein
15. Valse en la majeur / Wals in A-Groot
16. Valse en ré mineur / Wals in d-klein

Hongaarse dansen

11. *Poco andante*

4. *Poco sostenuto*

8. *Presto*

Hervé Billaut en Guillaume Coppola

piano vierhandig

.....

VOLGEND CONCERT

18.07

Nareh Arghamanyan

piano

—
Tchaikovsky, Vivaldi,
Piazzolla, Shor

De Seizoenen

Het 19de-eeuwse repertoire omvat een heleboel werken met nationale inslag. Gezien de tijdsgeest hoeft dat niet te verbazen: in die periode tekent Europa zich af als een losse verzameling naties die niet allemaal even homogeen zijn en waarvan verschillende met elkaar wedijveren.

En wat met de ons zo bekende walsen, zijn die nu Weens of Duits? Tussen beide werelden bestaan significante verschillen: katholicisme aan de ene kant, protestantisme aan de andere; gewichtloze vrijheid in Oostenrijk, tegenover rigoureuus vakmanschap in Duitsland.

De *Walsen opus 39* kwamen deels in 1856 en deels in 1866 tot stand. Sommige schreef Brahms al eerder, zonder ooit in Wenen te zijn geweest. In 1866 scheidt Brahms meer duidelijkheid in zijn opdracht aan de grote Weense muziekcriticus Hanslick: 'Toen ik de titel neerpande van de walsen voor piano vierhandig, die weldra zullen worden uitgegeven, kwam uw naam vanzelf in me op. Ik weet niet juist waarom. Ik dacht aan Wenen, aan de mooie meisjes met wie u quatre-mains speelt, ik dacht aan uw liefde voor dergelijke muziek, u die zo'n goede vriend van me bent, en wat nog meer?'

Verder in de tekst heeft Brahms het over 'onschuldige walsjes in Schubertiaanse vorm', nog een referentie aan Wenen. Voor een keer laat Brahms zijn gebruikelijke sérieux achterwege, laat hij een deel van zijn ambities en muzikale kunnen voor wat ze zijn, om zich in te laten met frivole dansen en salonmuziek, zaken die hij tot dan toe altijd heeft vermeden. Opvallend is dat hij aan deze composities weinig belang lijkt te hechten, niet beseffend dat ze in sterke mate tot zijn populariteit zullen bijdragen.

Met hun charmante, uiterst eenvoudige melodieën, hun haast onveranderlijke vorm in twee delen, hun feestelijke en bewust sentimentele ongedwongenheid, lijken ze in al hun onschuld gemaakt om door het grote publiek in de armen te worden gesloten. En dat is dan ook precies wat er gebeurt. Brahms zorgt vervolgens voor een versie voor piano vierhandig en breidt een aantal walsen uit tot een versie voor twee piano's.

Het Oostenrijks-Hongaarse Rijk telt in die tijd een groot aantal minderheden, die door de centrale overheid met weinig respect behandeld worden. Door het ontluikende nationalisme of regionalisme te onderdrukken, poogt Wenen zijn macht te handhaven. In Hongarije wordt het nationalisme opgezweept door een glorieus historisch verleden, een sterkere economische groei dan in de zuidelijke rijksoorden, maar ook door een uiterst dynamisch cultureel leven, niet in het minst op muzikaal vlak.

Aan die cultuur wil Brahms hulde brengen wanneer hij in 1867 de compositie van de *Hongaarse dansen* aanvat. Zelf ziet hij die werken niet als zijn eigen composities – hij geeft ze trouwens geen opusnummer – maar als bewerkingen van volksmuziek uit het collectieve repertoire.

Een eerste geheel van tien *Hongaarse dansen* verscheen in 1869 in een versie voor piano vierhandig, waar de componist vervolgens nog elf andere aan toevoegde. Het succes was zo overdonderend dat een hele reeks bewerkingen volgde: piano solo, piano en viool, en een orkestversie. De *Vijfde wals*, die niet op het programma van dit concert staat, gebruikte Charlie Chaplin in 1940 voor zijn film *The great dictator*.

Claude Jottrand

Vertaling: Veerle Lindemans

Hervé Billaut

Hervé Billaut is een verteller; hij vertelt met klanken. Nadat hij eerst werd opgemerkt met zijn integrale opname van Iberia, waarop hij het Spanje van Isaac Albéniz doet herleven, zijn ook zijn laatste twee, aan Gabriel Fauré en Paul Dukas gewijde, albums door de Franse en internationale recensenten heel goed ontvangen. Op het pianofestival van La Roque-d'Antheron, op het Festival Berlioz, waar hij regelmatig te gast is, in Grenada, Parijs, Toulouse of nog tijdens de 'Folle Journée': overal volgt het publiek hem enthousiast in zijn muzikale reizen en schrijft de pers er vol bewondering over.

Want volgens deze partiturenpionier moet een musicus zijn briljante pianotechniek kunnen overstijgen om een wereld van gewaarwordingen, indrukken en kleuren te creëren. De man die zo goed de eisen van de concertpraktijk weet over te brengen was al heel snel een gezochte leraar aan het conservatorium van Lyon en aan het Conservatoire National Supérieur de Musique et de Danse (CNSMD) van Parijs, waar hij tien jaar lang onderwees.

Maar de gevierde docent genoot uiteraard eerst zelf een gedegen opleiding: als talentvol kind kreeg hij in Parijs les van Germaine Mounier en Jean Hubeau. Op zijn zestiende sleepte hij al de hoogste prijzen aan het CNSMD in de wacht. In 1983 behaalde hij de Grote Prijs van het Concours Marguerite Long, gevolgd door vele onderscheidingen op belangrijke internationale wedstrijden (Viotti, 1981; Vercelli, 1982; Épinal, 1983; Pretoria, 1990; Tokyo, 1995).

De contacten die hij in de kunstwereld opbouwde, getuigen van zijn open en genereuze persoonlijkheid. Zo is hij regelmatig te gast in het Parijse omroepcentrum Maison de la Radio en is hij vaak op France Musique te horen. Hij soleert o.a. met het Orchestre National de France, het Orchestre National de Lyon, het Orchestre Philharmonique de Monte-Carlo, het Orchestre des Pays-de-Savoie en het Orchestre Symphonique de Québec, onder leiding van John Eliot Gardiner, Yehudi Menuhin en Nicolas Chalvin. Als fervent kamermusicus speelt hij graag met bevriende musici waaronder de pianisten Frank Braley, Philippe Cassard en Cédric Tiberghien, het Quatuor Debussy, het Quatuor Voce, de violisten Stéphane Tran Ngoc en Naoko Ogihara, de trompettist David Guerrier, de klarinettisten Michel Portal en Florent Héau, de fluitist José Daniel Castellon, de hoornist Jacques Deleplancque of nog François Castang, als verteller. Hij is ook een onvermoeibaar onderzoeker, die zijn begrip van de muziek verdiept tijdens contacten met personaliteiten als Marie-Françoise Bucquet en Jorge Chaminié, of in de context van de Fondazione Wilhelm Kempff – Casa Orfeo te Positano (Italië). Als artistiek directeur van de Rendez-vous de Rochebonne stelt hij jaarlijks een originele programmering rond grote kunstenaars samen en vanuit zijn passie voor dans werkt hij als solist bij de Ballets de Monte-Carlo met de choreografen Jean-Christophe Maillot, John Neumeier en Roland Petit.

Guillaume Coppola

'Guillaume Coppola is een authentiek talent. Met zijn verfijnde, gevoelige en romantische spel is hij een opvallende figuur van de jongste piano-elite in Frankrijk en daarbuiten' (Altamusica). Dat de pianist een heel persoonlijke weg durft in te slaan, wordt van meet af aan door het publiek gewaardeerd. Nadat zijn Liszt-cd in 2009 met prijzen werd overladen.

Tegen alle verwachtingen in wijdt hij zijn tweede cd uit 2012 niet aan het grote romantische repertoire, maar wel aan Granados (Danzas españolas). Ook voor die opname krijgt hij opnieuw de grootste erkenning: Maestro van het tijdschrift Pianiste, 5 Diapasons, 4 étoiles Classica, Soleil van Musikzen ... Of om La Croix te citeren in 'Un piano de soleil', een portret dat aan Coppola is gewijd: 'Een tweede cd is als een test voor de carrière van een musicus. Welnu, de jonge pianist is met glans geslaagd! Zijn opname van Granados stroomt over van weldadige, poëtische helderheid, een kwaliteit die hij in zijn eerste cd ook al aan de dag legde – een meesterstuk'.

Guillaume Coppola treedt op in een twintigtal landen, op prestigieuze podia als het Concertgebouw in Amsterdam, het Rudolfinum van Praag, de Filharmonie van Luik, de Filharmonie van Bratislava, het Liepaja International Piano Stars Festival ... In Azië concerteert hij in Sjanghai en Xiamen, en ook het Latijns-Amerikaanse publiek kan met hem kennismaken. Maar laten we vooral Frankrijk niet vergeten: Salle Pleyel, Folle Journée de Nantes, La Roque d'Anthéron, Festival de l'Orangerie de Sceaux, Piano aux Jacobins, Festival Chopin (Parijs), Solistes aux Serres d'Auteuil, Festival de Radio France et Montpellier, Lille Pianos Festival, Les Rendez-vous de Rochebonne, Festival de Nohant, Auditorium te Dijon, Auditorium te Bordeaux, MC2 Grenoble, Festival de Dinard ...

Guillaume Coppola is niet alleen te horen tijdens recitals maar ook in het concertante repertoire, aan de zijde van het Orchestre National de Montpellier, het Orchestre Symphonique de Saint-Etienne, het Orchestre Victor Hugo Franche-Comté, en met dirigenten als Arie van Beek, Enrique Mazzola, Laurent Campellone ... Het kamermuziekrepertoire biedt hem de kans het podium te delen met de violisten Régis Pasquier, Patrice Fontanarosa, Nicolas Dautricourt en zijn eigen zus Cécile Coppola, met de cellist Antoine Pierlot, met de strijkkwartetten Voce, Parisii, Debussy en Alfama, met de pianisten Bruno Rigutto, Hervé Billaut, Eric Le Sage, David Bismuth of nog met zangers als Marc Mauillon, Laia Falcón en Bénédicte Tauran.

Zijn opleiding volgde hij aan het Conservatoire National Supérieur de Musique de Paris, in de klas van Bruno Rigutto. Na eerste prijzen piano en kamermuziek te hebben behaald, vervolmaakte hij zich door masterclasses te volgen in Frankrijk en in het buitenland. Tijdens zijn debuutjaren kreeg hij kostbare steun van het programma Génération Jeunes Interprètes van Radio France, de Lion's Club, de Fondation Cziffra en de Fondation Bourgeois. Internationale steun kreeg hij met de Prix Déclic van het Institut français en de tournee New Masters on Tour.

PRODUCTIE

30CC
Annick Dumalin
Robrecht Penders
Yves Gasia
Koen Adams

Artistiek directeur:
Arts/Scène Production
Bernard Mouton

Pers en communicatie:
Be Culture

Design:
Aline Baudet

Info:
016 23 84 27
www.30CC.be
info@30CC.be

PARTNERS

Convento WineBar & WineShop
Mechelsestraat 85-87
3000 Leuven
T 016 41 30 53
www.convento.be/wines

Kookhuys Mafrans
Diestsestraat 32
3000 Leuven
T 016 22 50 15
www.kookhuysmafrans.be

Restaurant Kokoon
's Meiersstraat 1
3000 Leuven
T 016 23 07 26
www.kokoon.be

Bistro-Restaurant Timory
Brusselsestraat 76
3000 Leuven
T 016 20 13 21
www.timory.be

30CC en OPUS 3 danken van harte allen die hebben bijgedragen tot de realisatie van de 17de editie van Zomer van Sint-Pieter: het stadsbestuur van Leuven/het personeel van 30CC/ in het bijzonder de ondersteunende handelaars en... het publiek.